

RECENSIE Opwindende momenten bij Ad Mosam afgewisseld met minder pakkende gedeelten

Heftige, iets onderkoelde Monteverdi-eroties

Gehoord: 'Van oorlog en liefde' door Collegium

Ad Mosam, o.l.v. Huub Ehlen.

Wanneer en waar: zondag 3 oktober, Maaspoort, Venlo.

door **Wim Hekking**

Monteverdi's achtste madrigaalboek uit 1638 bevat werken die hij al veel vroeger had gecomponeerd, zoals *Il ballo delle ingrate*, een ballet met zang uit 1608 voor het huwelijk van een zoon van de hertog van Mantua, en *Il combattimento di Tancredi e Clorinda* uit 1624. In beide werken is er

sprake van een handeling, zodat Collegium Ad Mosam (dat beide werken zondag in een zeer matig bezochte Venlose Maaspoort uitvoerde) ze met enig recht 'mini-opera's' kan noemen. In *Il ballo delle ingrate* toont Pluto welk afschuwelijk lot in de onderwereld die vrouwen te wachten staat die zich niet meer door Amors liefdesboog laten verleiden, en in *Il combattimento* heeft de componist een

tragisch kruisvaardersverhaal uit Tasso's *Gerusalemme liberata* op muziek gezet. Hierin doodt Tancredi een onbekende, die vervolgens zijn innig geliefde Clorinda blijkt te zijn. Ad Mosam presenteerde de twee werken in een multimediaal concept. Regisseur Sander Salden voerde de personages op tegen de achtergrond van een groot doek, waarop in het eerste deel gekleurde vlekken geprojecteerd werden, die zich uiteindelijk vaag tot een danseres omvormden, terwijl in het tweede deel het verhaal zelf, op een meer realistische wijze op het scherm getoond werd. Daar kregen we de twee protagonisten afwisse-

lend als strijders en als geliefden te zien. Je kunt je afvragen of dit alles veel toegevoegde waarde heeft. Het projecteren van een vertaling van de tekst zou zinvoller zijn geweest, want kennis daarvan is voor een goed begrip van de muziek eigenlijk onmisbaar. De muzikaal-dramatische uitvoering van dit alles overtuigde daarbij op momenten, maar niet constant. Alle zangers zongen fraai, maar met name in het eerste deel miste je toch ook wel wat van het opera-achtige, de heftige en schroeiende dramatische gevoelens waarmee Monteverdi in zijn nieuwe componeerstijl de barokperiode binnen denderde. Hannah Mor-

ison als Amor en Christa Pfeiler als Venus: heel mooi, maar net niet pakkend genoeg. De bas Bertrand Delvaux als Pluto: mooie laagte, maar iets minder stemvast in de hogere regionen. Yvonne Kok ontroerde als een van de 'Ondankbare Zielen' in de slotmonoloog. In de tragedie rond Tancredi en Clorinda wisten de musici en zangers op dramatisch vlak meer te overtuigen, met name door de medewerking van Elmar Gilbertsson als zeer betrokken Verteller. Het kleine instrumentale ensemble onder leiding van Huub Ehlen deelde in deze totaalindruk: soms opwindend, maar soms ook wel een beetje saai.